

GUY DE MAUPASSANT

ÖLÜMDEN
ACI

Çeviri: TAHSİN YÜCEL

GUY DE MAUPASSANT

ÖLÜMDEN
ACI

Can Klasik

Fort comme la mort, Guy de Maupassant

© 2008, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2008

3. basım: Şubat 2019, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-3962-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750739620

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

GUY DE MAUPASSANT

ÖLÜMDEN
ACI

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Tahsin Yücel

♥can

Guy de Maupassant'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ay Işığı, 2007

GUY DE MAUPASSANT, 1850'de Dieppe yakınlarında doğdu. İlk eğitimini kilisede aldı, on üç yaşında bir ilahiyat okuluna gönderildi, ancak kurallara aykırı davranarak kendini okuldan kovdurdu. Öğrenimini La Hayre'daki bir lisede sürdürdü, 1869'da Paris'te hukuk okumaya başladı. Fransız-Alman Savaşı'nın çıkması üzerine öğrenimine ara vererek gönüllü olarak savaşa katıldı. Terhis olduktan sonra hukuk öğrenimine devam etti. *Yağ Tulumu* adlı öyküsüyle elde ettiği başarının ardından, dönemin önemli haftalık yayınları *Le Gaulois* ve *Gil Blas*'da makaleler yazdı. Fransız toplumunun zengin bir panoramasını çıkardığı öykülerinin gücü, tüm karakterlerini ironik bir kaçınılmazlığın kurbanları olarak sunmasından kaynaklanır. Romanları ve şiirleri de bulunan yazar 1893'te öldü.

TAHSİN YÜCEL, 1933'te doğdu. Galatasaray Lisesi ve İÜ Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Öğrencilik yıllarında Varlık Yayınları'nda çevirmen ve daha sonra yazı işleri müdürlüğü yaptı. Mezun olduğu bölümden 2000'de profesör olarak emekliye ayrıldı. Öykü derlemeleri, romanları, bilimsel araştırmaları ve kurumsal yazılarının yanı sıra Balzac, Flaubert, Daudet, Gide, Simenon, Colette, Jean Giraudoux, Proust, Camus, Sartre, Malraux, Saint-Exupéry gibi yazarların eserlerini dilimize kazandıran Yücel, 1984'te Azra Erhat Çeviri Üstün Hizmet Ödülü'ne değer görüldü, 1997'de Fransız hükümeti tarafından Palmes Académiques Nişanı, Commandeur derecesi verildi.

Önsöz

Maupassant'ı birkaç sözcükle, bize hemen özgün bir dünyanın kapılarını açan öykülerinden tanıyanlar *Ölümden Acı*'yı okurken aynı şeylere dönüp dönüp yeniden geliyormuş gibi bir duyguya kapılarak şaşırabilirler. Ama ayırım yüzeydedir. Bize çok ilginç gelen bu aşk serüvenini; yaşlılığın eşiğine gelmiş bir ressamın, sevgilisinin kızına yönelen aşkının gelişimini bu ayrıntı bolluğu içinde anlatır. Ama, yakından bakılırsa, yinelenme yoktur gerçekte. Yinelenen olgular, duygulardır. Maupassant, her seferinde bu aşkın yeni bir ayrıntısını verir. Bize gününü doldurmuş bir roman görünmesi de her şeyi büyük ölçüde kişilerin kendi açısından anlatmasıdır.

TAHSİN YÜCEL

Birinci bölüm

I

Tavandaki açık pencereden gün ışığı düşüyordu atölyeye. Kocaman bir ışık dörtgeniydi bu; parlak, mavi, gökyüzünün uzak sonsuzluğu üzerinde aydınlık bir oyuktu, uçan kuş gölgeleri hızla geçiyordu içinden.

Ama duvarları kaplamalı, yüksek, süssüz püssüz odaya girer girmez, gökyüzünün şen aydınlığı azalıyor, yumuşuyor, kumaşlar üzerinde uyukluyor, gidip kapı perdelerinde ölüyor, loş köşeleri zor aydınlatıyor ama yaldızlı çerçeveleri alevler gibi tutuşturuyordu. Huzurla uyku hapsedilmişti sanki buraya, içlerinde, insan ruhu çalışmış sanatçı evlerinin huzuru. Düşüncenin barındığı, zorlu çabalar içinde çırpındığı, kendini yiyip bitirdiği bu duvarlar üzerinde, düşünce yatışır yatışmaz, her şey bitkin, her şey yorgun görünür. Her şey ölü görünür bu yaşam bunalımlarından sonra ve her şey; mobilyalar, kumaşlar, tuvaler üzerindeki tamamlanmamış kişiler, kısacası tüm ev, ustanın her gün yeniden başlayan savaşına katılmış da onun yorgunluğunun acısını çekmiş, onunla birlikte çaba harcamış gibi dinlenir durur. Uyuşukluk veren, belirsiz bir resim, terebentin ve tütün kokusu dalgalanıyordu odanın içinde, halılara, sedirlere sinmişti; camlı tavanın üzerinden geçen kırlangıçların tiz ve kesik çığlıkları, Paris'in çatıları üzerinden güçlkle duyulan, uzun, bulanık uğultu-

su bir yana bırakılırsa, hiçbir şeyin bu ağır sessizliği bulandırmadığı söylenebilirdi. Sedirinin üzerine uzanmış olan Olivier Bertin'in dudakları arasından ağır ağır bıraktığı her sigara soluğunda, tavana doğru yükselen, ufak, mavi bir duman bulutunun aralıklı yükselişlerinden başka kıymıltı da yoktu.

Olivier Bertin, bakışları uzak gökyüzünde yitip gitmiş, yeni bir resim konusu aramaktaydı. Ne yapacaktı? Bildiği yoktu şimdilik. Pek öyle kendinden emin, kararlı bir sanatçı değildi o, kaygının biriydi, kararsız esini sanatın türlü biçimleri arasında gider gelirdi durmadan. Zengindi, ünlüydü, tüm onurları kazanmıştı, gene de, ömrünün sonuna doğru bile, hangi ülkeye doğru yürümüş olduğunu açık açık bilemeyen bir sanatçı olarak kalıyordu. Roma Ödülü'nü kazanmıştı, geleneklerin savunuculuğunu yapmıştı, başka birçoğundan sonra o da tarihin büyük olaylarını canlandırmıştı; sonra, eğilimlerini yenileştirmiş, klasik anılara dayanarak canlı insanların resimlerini yapmıştı. Zeki, coşkun yaradılışlıydı, düşleri durmadan değişen ama çalışmaktan yılmayan bir ressamdı, çok iyi bildiği sanatına tutkunduydu; böylece, aklının inceliğinin desteğiyle, ilginç teknik nitelikleri, bir de bir bakıma duralamalarıyla her tür üzerindeki denemelerinden doğmuş, büyük bir yetenek çevikliği elde etmişti. İnce, seçkin, kusursuz yapıtları karşısında kitlenin birdenbire doğan büyük hayranlığı da yaradılışına etkimiş, böylece asıl gideceği yolda ilerlemesini önlemişti belki de. İlk başlarda kazandığı başarıdan beri, hep beğenilme arzusu, kendisi hiç ayırımına varmasa bile kafasını karıştırıyor, yolunu gizli den gizliye düzenliyor, düşüncelerini sınırlandırıyor. Ayrıca onda türlü biçimleriyle belirirdi bu beğenilme isteği, başarıya ulaşmasında da çok yardımcı olmuştu.

Tavırlarının hoşluğu, yaşamındaki tüm alışkanlıklar, o eski güçlülük ve beceriklilik ünü, kılıç kullanma, at

binme ünü de gittikçe büyüyen ününün çevresinde ufak tefek bir sürü üstünlük oluşturmuştu. Üne ermesini sağlayan *Kleopatra*'dan sonra, Paris birden ona tutulmuş, onu kendine mal edip göklere çıkarmış, o da böylece, birdenbire, koruda sık sık karşınıza çıkan, salonlarca paylaşılabilen, genç yaşta Enstitü'ye seçilen şu parlak kibar çevre ressamlarından biri oluvermişti. Bütün kentin hayranlığıyla, bir fatih gibi girmişti bu ortama.

Yazgı onu nazlayıp okşayarak yaşlılığın eşliğine kadar getirmişti.

Her neyse... Dışarıda açılıp saçılmış olduğunu sezdiği güzel günün etkisi altında, şiirli bir konu arıyordu. Öte yandan, sigarayla öğle yemeği biraz gevşetmişti onu; bakışları havada düşler kuruyor, gökyüzünde hızlı biçimler, korunun ağaçlarla çevrili bir yolunda ya da bir sokağın kaldırımlarında zarif kadınlar, su kıyılarında sevgililer, kısacası, düşünceye haz veren bir çapkınlık ve düş ülkesi çiziyordu kafasında. Değişken resimler çiziliyordu göğe, gökyüzünün renkli imge oyunlarında belirsiz ve oynaktılar. Fırlayan okların sonu gelmez uçuşuyla uzayı çizgi çizgi eden kırlangıçlar, bunları kalem çizgileri gibi tarayarak karalamak ister gibiydi.

Hiçbir şey bulamıyordu. Gözlerinin önüne gelen tüm biçimler, daha önce yapılmış bir şeye benziyorlardı, beliren tüm kadınlar, sanatçı imgelemlerinin eskiden doğurduklarının kızları ya da kız kardeşleriydiler; ve bir yıldır yakasını bırakmayan bulanık korku, içinin boşalmış, konularının gününü doldurmuş, esinini tüketmiş olmak korkusu, yapıtlarını böyle gözden geçirince, yeni bir şey düşlemekte, bilinmeyen bir şey bulmakta güçlük çekince, daha bir belirginleşiyordu.

Yarıda bırakılmış taslaklar arasında, düşünce uyarılabilecek bir şeyler bulmak amacıyla gevşek gevşek kalktı, gidip taslaklarını karıştırdı.

Bir yandan sigarasını tütürürken bir yandan da eski, büyük bir dolapta sakladığı taslakları, krokileri, desenleri karıştırmaya başladı; sonra, bu boş araştırmalardan çabucak bıkmış, aklı yorgunlukla berelenmiş bir durumda sigarasını attı, moda bir havayı çaldı ıslıkla, sonra eğildi, bir iskemlenin altında duran ağır bir halteri eline aldı.

Öbür eliyle de pozların doğruluğunu denetlemeye, perspektifleri ölçmeye, gerçeği denemeye yarayan bir aynanın üzerindeki örtüyü kaldırıp önüne geçti, kendi kendini seyrederek halter kaldırmaya başladı.

Atölyelerde gücü, kibar çevrelerde de yakışıklılığıyla ün kazanmıştı. Şimdi, omzuna yaşlılık çöküyor, onu ağırlaştırıyordu. İri, geniş omuzlu, çıkık göğüslüydü ama her gün kılıç alıştırmaya yapmasına, sürekli olarak at binmesine karşılık, eski bir güreşçi gibi göbeklenmişti. Baş ilginç görünüşünü yitirmemişti, farklı olsa bile eskisi kadar güzeldi. Ak saçları sık ve kısaydı, kırılmış kaşlar altındaki kara gözlerine bir canlılık veriyorlardı. Koca bıyığı eski bir asker bıyığıydı, neredeyse kara kalmıştı, yüzüne az görülür bir güç ve gurur havası katıyordu.

Aynanın karşısında ayaktaydı, topukları bitişik, bedeni dimdikti, iri kaslı kolunun ucundaki iki dökme topa düzenli deviniler yaptırıyor, kolunun dingin ve güçlü çabasını hoşnut bir bakışla seyrediyordu.

Ama birden bütün atölyeyi yansıtan aynada, kapı perdesinin oynadığını gördü, sonra bir kadın başı belirdi, bakan bir baş yalnızca.

Arkasında bir ses sordu:

“Evde miyiz?”

“Evet,” diye yanıtladı. Geriye döndü. Sonra halterini halının üzerine atıp biraz zorlama bir çeviklikle kapıya doğru koştu.

Açık renk giyinmiş bir kadın girdi içeriye. El sıkıştılar. “Alıştırma mı yapıyordunuz?” dedi kadın.

“Evet,” dedi Bertin, “hindi gibi kabarıyordum, yakalandım.”

Kadın güldü.

“Kapıcınızın odası boştu,” dedi, “ben de bu saatte her zaman yalnız olduğunuzu bildiğim için, haber yollamadan girdim.”

Ressam ona bakıyordu.

“Vay canına! Ne kadar güzelsiniz,” dedi. “Bu ne şıklık!”

“Evet, giysim yeni. Beğendiniz mi?”

“Çok güzel, uyumuna diyecek yok. Bugün incelikler duygusuna erdiğiniz söylenebilir.”

Çevresinde dönüyor, kumaşı yokluyor, parmaklarının ucuyla kıvrımları düzeltiyordu, terziler gibi bilen bir erkek gözüyle yapıyordu bunu; öyle ya, yaşamı boyunca sanatçı düşüncelerini de, atlet kaslarını da, fırçaların ince sakalıyla değişken ve zarif modaları anlatmak ile kadifeden, ipekten zırhlar altında, dantellerin karı altında gizlenmiş, tutsak edilmiş kadın güzelliğini ortaya çıkarma yolunda kullanmıştı.

“Çok güzel olmuş,” dedi en sonunda. “Size çok yakışmış.”

Kadın çok genç değildi ama hâlâ güzeldi, fazla iri değildi, biraz tombuldu ama kırk yaşın tene bir olgunluk tadı verdiği şu parıltıyla tazeydi; fazlasıyla çiçeklenen, bir saat içinde dağılıp dökülünceye kadar alabildiğine açılan gülleri andırıyordu.

Sarı saçlarının altında, kolay kolay azalmayan şaşırıcı bir yaşam gücü, tükenmez bir direnç azığı saklayan, yirmi yıl boyunca olduğu gibi, yıkılmaz, yenilmez kalan, her şeyden önce bedenlerinin üzerine titreyip sağlıklarını harcamayan Parisli kadınların canlı ve genç güzelliğini sürdürmekteydi.

Tülünü kaldırdı.

“Ne o, beni öpmek yok mu?” diye mırıldandı.

“Sigara içtim,” dedi Bertin.

“Pöh,” dedi kadın. Sonra dudaklarını uzattı: “Adam sen de!”

Dudakları birleşti.

Bertin, kadının geniş şapkasını, baharlık ceketini çıkardı, bu işe alışmış görünüyordu, devinileri hızlı ve güvenliydi. Sonra, kadın sedire otururken Bertin ilgiyle sordu:

“Kocanız nasıl, iyi mi?”

“Çok iyi, belki de şu dakikada Meclis’te konuşuyordur.”

“Ya! Ne hakkında?”

“Ya pancar ya da kolza yağı hakkında herhalde, her zamanki gibi.”

Kocası, Eure Milletvekili ve Guilleroy Kontu, tarım sorunlarını bir uzmanlık durumuna getirmişti.

Kadın bir köşede, bilmediği bir taslak gördü, atölyenin bir başından bir başına yürüdü.

“Bu da ne?” diye sordu.

“Yeni başladığım bir pastel, Pontève Prensesi’nin portresi.”

Kadın ciddi ciddi, “Biliyor musunuz,” dedi, “böyle kadın portreleri yapmaya başlarsanız atölyenizi kapatırım. Bu işin insanı nerelere götürdüğünü iyi bilirim ben.”

“Yok!” dedi Bertin, “Bir Any portresi iki kez yapılmaz.”

“Umarım öyle olur.”

Sanat sorunlarını yakından bilen bir kadın olarak incelediyordu pasteli. Uzaklaştı, yaklaştı, elini ışığın önüne tuttu, taslağın en iyi görüldüğü yeri aradı, sonra hoşnut bir tavırla, “Çok güzel,” dedi. “Bu pastelde çok başarılı olacaksınız.”

Bertin’in koltukları kabarmıştı.

“Öyle mi dersiniz?” diye mırıldandı.

“Evet, fazlasıyla seçkinlik isteyen, ince bir sanat bu. Resim de, duvarcılara göre bir iş değildir.”

Bu kadın, on iki yıldan beri, onun seçkin sanata doğru eğilimini destekliyor, basit gerçeğe dönmeleriyle savaşıyor, seçkin çevrenin incelik anlayışıyla, sevecenlikle biraz cafcacı ve yapmacık bir güzellik ülküsüne doğru itiyordu.

“Prenses nasıl?” diye sordu.

Bertin ona binlerce ayrıntı, tuvalet düzlemindeki izlenimlerden kafa düzlemindeki düşüncelere varıncaya kadar, kadınların kıskanç ve yüce meraklarına haz veren bir sürü ince ayrıntı anlattı.

Sonra kadın birdenbire, “Sizinle flört mü ediyor?” diye sordu.

Bertin güldü, böyle olmadığına yemin etti.

Kadın o zaman ellerini ressamın omuzlarına koydu, ona baktı. Sorudaki ateşlilik, mürekkep lekeleri gibi fark edilmez, kara noktalarla benekli mavi gözünün ortasında, yuvarlak gözbebeğini titretiyordu.

Gene mırıldandı:

“Doğru mu, yosmalık etmiyor mu?”

“Elbette doğru.”

“Hem benim içim rahat,” diye ekledi kadın. “Yalnız beni seveceksiniz artık. Bitti, başkaları bitti. Çok geç artık, zavallı dostum.”

Tüm olgun erkeklerin yaşlarından söz edilince kapıldıkları şu çetin, şu hafif titreyişi duydu, mırıldandı:

“Yaşamımda yalnız siz vardınız, yalnız siz olacaksınız Any, dün de, bugün de, yarın da.”

Kadın kolunu tuttu o zaman, koltuğa döndü, onu yanına oturttu.

“Ne düşünüyorsunuz?”

“Bir tablo konusu arıyorum da.”

“Neymiş bu konu?”

“Hâlâ aradığım göre, bilmiyorum.”

“Neler yaptınız bugünlerde?”

Evine gelip gidenleri, akşam yemeklerini, gece toplantılarını, konuşmaları, dedikoduları anlatmak zorunda kaldı. Seçkin çevre yaşamının bu önemsiz ve alışılmış şeyleriyle her ikisi de ilgilenirdi. Küçük rekabetler, bilinen ya da varlığından kuşku duyulan ilişkiler, aynı insanlar, aynı olaylar, aynı düşünceler üzerindeki kalıplaşmış, bin kez yinelenmiş yargılar, düşüncelerini Paris yaşamı denen bu bulanık ve çalkantılı nehir içinde alıp götürür, boğardı. Seçkin çevrenin her katında, herkesi tanırlardı; biri, önünde bütün kapılar açılmış bir sanatçı, öbürü muhafazakâr bir milletvekilinin zarif karısı olarak, ince, beylik, hoş bir biçimde kötü niyetli, yararsız bir biçimde zeki, bayağı bir biçimde seçkin olan, dilleri bu yerici gezvelikte ustalaşmışlara ayrı ve kıskanılan bir ün sağlayan Fransız söyleşisinin bu sporuna alışmışlardı.

“Ne zaman yemeğe geleceksiniz?” diye sordu kadın birden.

“Ne zaman isterseniz. Bana gününü söyleyin.”

“Cumaya. Mortemain Düşesi, Corbelle’ler, bir de Musadieu olacak, kızımın gelişini kutlamak için. Bu akşam gelecek. Ama kimseye söylemeyin. Gizli.”

“Ya!.. Peki, kabul ediyorum. Annette’i yeniden görmek çok sevindirecek beni. Üç yıldır görmedim.”

“Sahi! Üç yıldır!”

Annette Paris’te, anne babasının yanında büyütülmüş, sonra da tüm yılını, Eure’de, damadının malikânesinde, Roncières Şatosu’nda geçiren, aşağı yukarı kör olan büyükannesi Madam Paradin’nin son ve tutkulu aşkı olmuştu. Yaşlı kadın, çocuğu yanında gittikçe daha fazla tutmaya başlamış, Guilleroy’lar da yaşamlarının hemen hemen yarısını, tarım ya da seçimle ilgili çıkarları yüzün-

den burada geçirdiklerinden, serbest ve devingen yaşamı kapalı kent yaşamından üstün tutan küçük kızı Paris'e hiç getirmez olmuşlardı.

Kontes de seçkin çevreye girmesi için kararlaştırılmış günden önce onda yeni bir zevk uyanmasını istemiyor, bu çevreden tümüyle uzak kalmasını daha uygun buluyordu, bu yüzden kız, üç yıldan beri bir kez bile Paris'e gelmemişti. Madam de Guilleroy, yüksek diplomalı iki öğretmen kadın tutmuştu ona, annesiyle kızını görmeye daha sık gidiyordu. Öte yandan, yaşlı kadının durumu yüzünden, Annette'in şatoda kalması neredeyse zorunlu olmuştu.

Eskiden, Olivier Bertin, bir buçuk-iki ay kalmak üzere her yıl Roncières'e giderdi; ama üç yıldır, romatizması yüzünden, uzak kaplıca kentlerine yollanmak zorunda kalmıştı, bunlar da Paris'e beslediği aşkı öyle bir ateşlendirmişlerdi ki, Paris'e bir döndü mü bir daha ayrılamıyordu.

Genç kızın ancak sonbaharda gelmesi gerekiyordu aslında ama babası birdenbire bir evlilik tasarlamıştı onun için, kendisine nişanlısı olarak seçtiği adamlı, yani Farandal Markisi'yle hemen karşılaşsın diye Paris'e çağırıyordu onu. Ama tasarısı çok gizli tutuluyordu, Madam de Guilleroy'nun bu gizini öğrenen tek insan Olivier Bertin'di.

"Kocanızın kararı kesin demek?" diye sordu.

"Evet ama bence de çok yerinde bir karar."

Sonra başka şeylerden söz ettiler.

Madam de Guilleroy resim konusuna döndü, onu bir İsa resmi yapmaya razı etmek istedi. O, dünyada yeterince İsa resmi bulunduğu düşüncesiyle direniyordu; ama kadın dayatıyor, inat ediyor, kızıyordu.

"Ah! Ben resim yapmasını bilseydim, o zaman gösterirdim size düşündüğümü; çok yeni, çok güzel olurdu. İsa'yı çarmıhtan indiriyorlar, kollarını çözen adam bed-

ninin üst yanını bırakıyor. O düşünüyor, kendisini tutmak, bağına basmak isteyen kalabalığın üzerine devriliyor. Anlıyor musunuz?”

Evet, anlıyordu; hatta çok özgün buluyordu bu düşünceyi ama bir yenilik isteğiyle doluydu içi. Dostu sedire uzanmış, incecik bir ayakkabı giymiş, ayağını aşağıya sarkıtmıştı, ayağı neredeyse şeffaf çorabın dışından da bir ten duygusu uyandırıyordu gözde, Olivier haykırıverdi:

“Bakın, bakın, işte resmi yapılması gereken şey, işte yaşam: bir giysi ucunda bir kadın ayağı! Neler konulmaz ki bunun içine; gerçek, arzu, şiir. Kadın ayağı bir şeyden zarif, her şeyden güzeldir, hem de ne gizem: kumaşın üstünden belli olan gizli, yitik bir bacak!..”

Bağdaş kurup yere oturmuştu, ayakkabıyı tutup çıkardı; ayak da, meşin kınından çıkınca, serbest bırakılışına şaşmış, ufak, oynak bir hayvan gibi çırpındı.

Bertin yineleyip duruyordu:

“İnce, seçkin, canlı, elden daha canlı. Elinizi gösterin Any!”

Dirseğine kadar çıkan uzun eldivenleri vardı. Birini çıkarmak için, yukarı ucundan tuttu, soyulan bir yılan derisi gibi çevirdi, hızla kaydırıldı. Kol belirdi, solgun, tumbul, yuvarlaktı, öyle çabuk soyulmuştu ki, hem tam hem de çok hoş bir çıplaklık duygusu uyandırdı.

Any bileğinin ucunda sarkıtarak elini uzattı. Ak parmaklarında yüzükler parlıyordu; incecik, pembe tırnakları, bu minicik kadın elceğizinin ucunda gelişmiş tutkun pençeler gibiydi.

Olivier Bertin, usul usul, hayranlıkla dokunuyordu ona. Parmakları, etten çocuk oyuncakları gibi oynatıyordu.

“Ne garip nesne! Ne garip nesne!” diyordu. “Ne cici insan parçası, hem zeki hem becerikli her isteneni yapar; kitap, dantel, ev, ehram, lokomotif, pasta... En iyi işi de okşamak...”

Guy de Maupassant'ın yaşamının son yıllarında kaleme aldığı *Ölümden Acı*, yaşlılığın eşiğine gelmiş bir ressamın, sevgilisinin kızına yönelen aşkını, şaşırtıcı bir ayrıntı zenginliğiyle anlatır. Roman, yitip giden gençliğinin izini soylu sevgilisinin güzel kızında sürmeye çabalayan ressam Olivier Bertin'in gelgitlerle örülü yaşamına olduğu kadar, metresi Guilleroy kontesinin yaşlanmaya karşı umutsuz direnişine de ayna tutar.

Maupassant'ın en iyi romanlarından biri sayılan *Ölümden Acı*, yazarın ilgisinin randevuevleri ve fahişelerden, aristokrasiye ve soylu sınıftan kadınlara yöneldiği dönemin ürünüdür. Alışılmış bir aşk serüveni anlatmanın çok ötesinde, insanoğlunun karmaşık yapısını ele veren bu XIX. yüzyıl romanını, Tahsin Yücel'in çevirisiyle sunuyoruz.

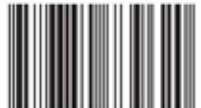
#dünyaklasikleri #fransızklasikleri #aristokrasi #ondokuzuncuyüzyıl
#aşk #direniş

Kapak resmi: Dante Gabriel Rossetti

can

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-3962-0

9 789750 739620